

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 160. szám

2006. április

JÉZUS ÉS A KERESZT

Akkor fölemelék a keresztet a poroszlók,
És tompán megzördültek a hosszú nagy
szegek.

Odalépett. Szemében két csillag remegett,
S az ostor izzó csókja szent vállain piroslott.

Vöröslő fény világolt a Koponyák-hegyén,
Az égen torladoztak fekete fellegek.
Már villogott a szél, a föld már reszketett,
És recsegett a kárpit a templom rejtekén.

A palota előtt kiáltozott rekedten
A hullámozó tömeg, kis, szegény emberek.
A lét örök forgása egy percre megmeredt,
S némán egymásra néztek: Krisztus és a
kereszt, ketten.

Nagy, ismeretlen tűzzel a lét új titka rezgett
Szemén és homlokán s a töviskoszorún.
És karjait kitarta, szelíden, szomorún,
És magához ölelte a rettentő keresztet.

Sík Sándor

Megnyílt szemek

Soha olyan nagy nap nem virradt e földre,
mint amilyen nap volt Krisztus feltámadásának
napja. Valahányszor felváltja a nagypénteki
gyászt a húsvéti öröm, a természet tavasznyitó
illatában s szívünk boldog hallelujázásában

nyerjen mindig új fényt. Pál apostol hatalmas
bizonyoságtétele: „Ha pedig Krisztus fel nem
támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk,
de hiábavaló a ti hitetek is.” (I. Kor. 15:14.)
Húsvét tehát a krisztusi hit igazolása és alapja.
Olyan alap, mely soha meg nem rendül!

Messzi múltba száll a lelkünk.

A Jeruzsálemtől két órányira fekvő
Emmaus nevű falucskába ballag hazafelé a
városból két szomorú tanítvány. A lezajlott
nagy zsidó ünnep színes, változó képei
rajanak elméjükben s ezek között egy
megrázó, sötét kép üli meg lelküket: a Mester
keresztrefeszítése és temetése... Ég felé
tornyosuló szép álmok dőltek halomra az
árimathiai József sziklasírja mellett. Vége
mindennek, – sóhajtozta a két fájó szívű
ember, akikhez útközben egy harmadik
csatlakozott.

Három vándor ballag már Emmaus felé.
Az új jövevény Írást magyaráz, a Mester
halálának prófétikus hátterét festi. Gyöngéd
szemrehányás után, – amivel azért illette a két
tanítványt, mert elfelejtették a jövendöléseket,
– feltárja beszédével az ígéretes múltat, a
diadalmas jelent s a dicsőséges jövőt. A két
tanítványt bűvöletbe ejtik a szavak, „gerjedez”
tőlük a szívük, de szemekre még homály
borul, gondolataik még ólomlábakon járnak...
*és nem ismerik meg harmadik útítársukban a
feltámadott Mestert.*

Mikor a faluba érnek, az „idegen” tovább
akar menni, de a két tanítvány – Kleofás és
társa – beinvitálják szép szóval, jó szívvel
magukhoz: „Maradj velünk, mert immár
beestvéledik...” Aztán asztalhoz ülnek. A
„vendég” kezébe veszi a kenyeret, megáldja,

megettőri és a tanítványoknak nyújtja. E pillanatban „*megnyilatkoznak az ő szemeik és megismerék őt... de ő eltűnt előlük.*” (Lukács ev. 24:31.) Megismerték Jézust – a kenyértörésről. *A kezéről.* Még azon az estén visszasietnek Jeruzsálembe. Kétkedésük elmúlt, a bizonyosság Lelke szorongatja őket. Csatlakoznak a többi tanítványhoz, a többi bizonyoságtévőhöz. „Láttuk az Urat!” – „Mi is!” És boldogság sugárzik arcukról. Egyek a bizonyoságtételben és egyek az örömben!

Jézus keze megnyitotta az emmausi tanítványok szemét. A kéz, mely megettőri a kenyeret...

Szent kéz, csodálatos kéz! Jézus áldó, gyógyító, könnyetörlő keze! De sokszor belenyúl a mi nyomorúságos földi életünkbe is. Fordít egyet-egyét a sorsunk kerekén. Oltalmaz és véd, simogat és áld, kenyeret ad és elkísér az úton. Néha meg-megver bennünket. A legtöbbször csak később, csak utólag vesszük észre, mint Kleofás és társa, hogy aki nálunk járt, az – *Ő volt!* Az *Ő* keze volt! Ami történt velünk, az az *Ő* dorgálása volt! Az *Ő* segítsége volt! Az *Ő* irgalma és kegyelme áradott ki ránk...

Csukott szemekkel járunk sokszor és a csukott szem sötétséget jelent. A földi gondok, a bánat és a csalódás homályt borítanak szemeinkre és nem látjuk a fényt, *nem látjuk Krisztust.* Engedünk a kísértőnek és inkább nézünk másra, mint Krisztusra. Inkább nézünk az ideigvalókra, mint az örökkévalókra. Csak a hullámokat látjuk és nem látjuk a hullámokon járó Krisztust. Közellátókká leszünk és nem vizsgáljuk, nem keressük a messzeségeket...

Pedig *Ő* mondta, hogy „*a test lámpása: a szem.*” Egész egyéniségünk, egész életünk összefügg a szemünk látásával. *Csak a lélek tiszta szeme jelentheti a lélek tisztánlátását.* Tiszta szemek és tiszta világnézet, – ezek ikertestvérek. Hogy mit látunk és *mit hogyan látunk:* e tényen épül fel jellemvilágunk. Hogy mit szeretünk látni és *mit hogyan szeretnénk látni:* ez mutatja meg egész bensőnket. Járjunk nyitott és tiszta szemekkel!

Jézus keze a vakok szemét is megnyitotta. Jézus a szemeknek is orvosa. Ha homály, vagy hályog fedi szemeinket, Tőle kérjük „szemgyógyító” írt, hogy megismerhessük mindig *Őt,* mint barátunkat és a Sátánt, mint ellenségünket. Meglátni a Sátánt, hogy

elmondhassuk: „*Távozz tőlem Sátán*” s meglátni Jézust, hogy megvallhassuk: „*Én Uram és én Istenem*” – ez azt jelenti, hogy nyitott és tiszta a szem. Csak ez a kettős tisztánlátás biztosíthatja számunkra a lelki egyensúlyt s csak ebből *a tisztánlátásból eredhet a tiszta élet.*

Feltámadt Üdvözítőnk, nyisd meg és tisztítsd meg a mi szemeinket!

Emericus (KÜRT 1939./3.)

Feltámadtunk!

Higgyük el!

„Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. Ezért tehát ti is azt tartásotok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.”

(Pál levele a rómaiakhoz 6. fejezet 9-11.)

Állítólag az atomhatalmak nukleáris fegyvereivel a világot többször is fel lehetne robbantani. Ugyanígy a biológiai és vegyi mérgek is az emberiség többszörösét lennének képesek megölni, elpusztítani. Hála a Mindenség Urának, a rombolásnak ezek az erői alszanak, szunnyadnak. Sose ébressze fel őket senki! Némely álomban lévő erőt, vagy éppen elszabadult energiát viszont az embernek sikerült megszelídíteni, az élet szolgálatába állítani. Az élet igazi erőihez viszont nem férhetett hozzá. A fához vezető utat a vigyázó kerub állta el, nehogy az élet erőit megkaparintva gonosz célok elérésére fordítsuk azt. Az élet igazi fája azóta is itt áll közöttünk. Ez a fa a Kereszt, mely bár három napra a halálba rejtette az élő, de azóta töretlenül sugározza és ontja az életet magát. Mindenki számára elérhető pozitív energia: életerő. Olyan, amely derűs életszemléletet eredményez, bizakodóvá teszi a lelket, fényessé a szemet, csillogóvá a gondolatokat, határozottá a szándékokat, egyenessé a

gerincet és a lépést. Ez az erő itt szunnyad körülöttünk és bennünk. Mi fakaszthatjuk föl egyes egyedül hit által. Amitől félünk, az nem létezik, az meghalt számunkra. Ne mondogassuk azt, hogy mi erre vagy arra a jóra képtelenek vagyunk. Hiába támadt volna föl Krisztus? Hiába lett volna annyi szenvedés, gyötrelem, pokolra szállás? Hiába adta volna életét értünk? Azért áldozta volna életét, hogy csupán megőrizzük magunkat? Nem és nem! Ő éltetni akar bennünket. Ezt tartjátok ti is magatokról!

Urunk, szabadítsd föl bennünk a Feltámadott szunnyadó erőit. Vétesd észre velünk, hogy a Szeretet, az Alkotás, az Építés, a Gyógyítás vulkánját fojtjuk vissza életünkben! Engedd szabadjára bennünk! Merjünk élni végre, ne öljük meg magunkban az életet!

Háló Gyula

Ígéret

A feltámadás egy sokszor megénekelte és magasztalt szép, felemelő téma. És ha nem volna csupán *téma* a feltámadás, hanem *valóság*, amit üldöznének, vagy rajongó szívvel szeretnének, akkor a dicsőítés kevesebb énekekben s még kevesebb virágos szavakban törne a felszínre, de annál több *élő cselekedetekben*. A jelek azonban arra vallanak, hogy a keresztyénségnek zöme csupán a gyakran megismételt emlékezést hajtogatja: „Krisztus feltámadott!” – rebegik az ajkak illő áhitattal s arra még lelkük legsötétebb zúgaiban sem gondolnak, hogy ünnepi felkiáltásuk csak frázis.

Pedig a valóságban a feltámadás el van temetve, le van tiporva s aminek tényleg porlania kellene mélyen a föld alatt, azt ébresztgetik, szépítgetik, cifrázzák. A felkiáltások tulajdonképpen ezeknek a dolgoknak szólnak és nem Krisztusnak. A Krisztus nevének citálását már épp úgy megszokták, mint a köszöntést.

Többen mélységesen megbotránkoznak azon, hogy a husvét napja egyúttal alkalom a silány multságokra s olcsó örömökre. S amikor egyházi körök irányítják ezeket a szórakoztató összejöveteleket, – úgy látszik –

annál jogosultabb a megbotránkozás.

De nem ez az igazi baj a feltámadás megünneplésében. Sem nem az, hogy sokan közömbösek, hidegek, vagy hogy akadnak olyanok is, akik gögös elbizakodással ellenkeznek, gúnyolódnak s profán kirohanásokkal hitetlenkednek. Az ilyesmiknek lenni kell, amíg az emberek kedvelik a bűnt s a sötétséget. Hanem az már valóságos veszedelem, mint a pestis, hogy maguk a krisztushívők csak beszélnek és pedig sokat beszélnek, ellenben a mindennapi életben úgyszólván minden a régiben marad.

A kereszt elsősorban halált jelent mindarra, ami a valóságos Krisztus ellen megy. Voltaképpen az emberek krisztust inkább ünnepelni akarják a saját egyéni kívánságaik szerint, mint sem hogy élni. De Krisztus nem azért jött s győzte meg a bűnt és a halált, hogy ünnepeljék, hanem hogy bevonuljon az emberek életébe. Ezért nem állhat Ő alkúba senkivel és semmivel. Ő nagy árt kér, de megadja az ellenértéket ezerszeresen.

Amíg az illetékes tényezők, valamint a tömegek ceremóniákba, szörszálhasogató tanokba és szellemet kötő szokásokba kényszerítik a Krisztus üzenetét, addig Ő felforgatja az egyházi szervezetek kifinomult vetélkedéseit, ledönti az öngazságos imádságok bábel tornyait s leszállítja kellő értékére a kenetteljes szavakat.

Krisztus nemcsak feltámadott, de feltámadást ígért és amit ígért, azt meg is adja. De előbb a sírba kell ténie mindazoknak, akik Vele élni akarnak; sírbatérésük legyen végleges szakítás a világgal s meghalásuk: elhagyása a bűnnek. A történelmi Krisztus az emberek közé vágyik s ha ott mégsem található, annak nem lehet más oka, minthogy övéi – kitagadták Őt. Haljunk meg Ővele és éljünk Ővele, – feltámadván egy új életre – hogy Vele lehessünk „ minden napon, a világ végezetéig”.

Tatter Vilmos

(A cikk a KÜRT 1933/3. számában jelent meg. Ezt közöljük változatlan formában és nyelvezettel.)

A téglá

Egy fiatal és sikeres vállalatvezető utazott egy kissé gyorsan az új Jaguarjában. Figyelte a gyerekeket a parkoló kocsik között és lelassított, amikor, úgy vélte, lát valamit, de mégsem. Az autója továbbment, senki sem bújta elő. Ehelyett egy téglá zúzódott szét a kocsiján! Rátaposott a fékre és visszatolatott oda, ahol a követ dobták. Mérgeesen kiszállt a kocsiból és megragadta a legközelebbi gyereket. Nekinyomta egy parkoló kocsinak és ráordított:

- Mi volt ez az egész? Mi a fenét csinálsz? Ez a téglá még sok pénzbe fog kerülni!

A fiatal srác védekezett.

- Kérem, uram... kérem, nagyon sajnálom, de nem tehettem mást, - mentegetődzött. - Azért dobtam a téglát, mert semmi más nem állította volna meg.

Aztán könnycseppek gördültek le az arcán, s egy pontra mutatott egy parkoló kocsijának közelében.

- Ő a bátyám, - mondta - felborult az útpadkán, és kiesett a toló kocsiból, és én nem tudtam felsegíteni.

A zokogó fiú megkérdezte a megdöbbenett vállalatvezetőt:

- Segítené visszatenni a toló kocsijába? Megsérült és nekem túl nehéz.

Az elindult és megpróbálta lenyelni a gyorsan növekvő gombócot a torkában. Sietve felemelte a mozgássérült fiút, és visszasegítette a toló kocsiba. Aztán elővett egy vászonsebkeket, és beborogatta a friss horzsolásokat és a vágásokat. Tudta, hogy minden rendben lesz.

- Köszönöm, Isten áldja meg, - mondta hálásan a gyerek az idegennek.

A szavakon megrendülve a férfi még visszanezített a bátyját a járdán hazafelé toló fiúra. Hosszú és lassú út volt ez vissza a Jaguarhoz. A kár nagyon jelentős, de a sofőr nem javította meg a behorpasztott ajtót. Meghagyta, hogy emlékeztesse őt:

- Ne repülj át az életem úgy, hogy valakinek egy téglához kelljen nyúlnia, hogy felhívja valamire a figyelmedet!

Isten a lelkünkbe suttog és a szívünkhöz szól. Néha, mikor nincs időnk meghallani, egy

téglát kell, hogy felénk dobjon. Mi döntjük el, hogy figyelünk-e Rá, vagy nem!

Isten nem ígért fájdalom nélküli napokat, nevetést bánat nélkül, napsütést eső nélkül, de ígért erőt minden napra, vigasztalást a könnyekre, és világosságot az útra.

(Internet)

25 év a keskeny úton

„Emlékezz vissza az útra, amelyen vezetett téged Istened az Úr”
(2.Móz. 12:31.)

A fenti ígevers jegyében emlékeztünk 2006. március 12-én néhányan azok közül, akik 25 évvel ezelőtt merítkeztek be az Úr Jézus példájára a Pesterzsébet Ferenc utcai imaházban. Izrael népét évezredekkel ezelőtt az egyiptomi fogságból, bennünket negyedszázada a bűn rabságából vezetett ki az Úr. Bemerítő lelkipásztorunk Szűcs József testvér volt, aki nagy örömünkre eljött hozzánk Pesterzsébetre erre az alkalomra. A délelőtti istentiszteleten Csiszár István, a Békési Baptista Gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét, aki egyike volt azoknak, akik annak idején a bemerítés részesei voltak. Igehirdetésének alap gondolata Ábrahám hitének próbára tétele volt, aki Istenért képes lett volna feláldozni Izsákot, akit a legjobban szeretett. Emlékezetes tanítást kaptunk ezen a délelőttön arról, hogy Isten miért teszi próbára hitünket.

Délután 3 órakor fehér asztal köré gyűltünk, ahol alkalmunk volt egymás között személyes élményeink megosztására és egy kis nosztalgizásra. Előkerültek a régi fényképek, egy korabeli megsárgult Békehírnök a bemerítési tudósítással és egy, a Gyülekezettől annak idején ajándékba kapott képes Újszövetség. Egy-egy bizonyágtétel során könnyekig elrészényültünk azon, hogy nehéz próbákon át miként vezette életünket Urunk a keskeny úton. Egyetértettünk abban, hogy egyikünk sem bánta meg 25 évvel ezelőtti döntését, mely biztos alapja lehetett későbbi, az élet során felmerült további fontos döntéseinknek. Mindannyiunk szívét

megdobogtatta az, amikor Szűcs testvér kitette az asztalra egy aranyozott keretbe foglalt bemerítési képünket, melyet idáig megőrzött. Megemlékeztünk azokról, akik már „előre mentek” és azokról is, akik valamilyen okból eltávolodtak az Úrtól az élet küzdelmei során. Értük továbbra is imádkozunk.

A délutáni istentisztelet is az emlékezés és a hálaadás jegyében telt. Dr. Almási Mihály lelkipásztor testvér a 25. zsoltár igéivel adott további útravalót a jubilánsoknak és bátorította a gyülekezetet. A délutáni szolgálatok során Forrás Éva, Varsóci Károly és Váci Tibor testvérek személyes bizonyágtételét hallhattuk a megtett útról, valamint két gyönyörű evangéliumi ének csendült fel rézfúvós hangszeren orgonakísérettel Kovács Árpád, Csővári Pál és Tóka Szabolcs testvérek előadásában, mintegy Kovács Árpád bizonyágtételeként Jézus Krisztus áldozatáról és a Belé vetett bizalomról (Messzi fent egy hegyen áll egy régi kereszt..., Ha Isten békéje lakja a szívemet...). A délután derűs színfoltja volt, amikor a 25 évvel ezelőtti tizenévesek korabeli ifjúsági énekeket énekeltek gitárkísérettel.

A hallgatóság nagy örömmel és meghatottsággal fogadta Szűcs József testvér, akkori pesterzsébeti lelkipásztor szavait, aki az egymás közötti szeretet fontosságáról tett bizonyágot. Ezúton is kívánjuk az Ő és kedves felesége, Annuska néni életére az Úr gazdag áldását, gondviselő kegyelmét.

A nap végén elmondhattuk, hogy közös hálaadásunkban jelenlétével megajándékozott bennünket az Úr. Az elmúlt 25 év csodálatos megtapasztalásaiból erőt merítve, az Örök Élet reménységében vágunk neki a keskeny út előttünk álló szakaszának.

Végül álljon itt a jubilánsok névsora:

Bartha András, Csiszár István, Forrás Éva, Holman Beáta, Kovács András, Kovács Árpád, Krecs Ágota, Piros Andrea, Varsóci Károly, Váci Tibor, Váci Tibor Zsigmond, Vogel Istvánné

Bemerítő lelkipásztor: Szűcs József

Bemerítés időpontja: 1981. április 26.

Kovács Árpád

Merjünk nagyot álmodni!

Megváltozott szemlélet a Lepramisszióban

A leprások világnapján a kelenföldi evangélikus templom adott helyet a leprásokat támogató ökumenikus csoport ünnepségének és közgyűlésének. Ez az alkalom a hálaadás és a tervezés alkalma volt; a beszámoló előtt az ének és az Ige tette ünnepélyessé az összejövetelt.

Nemeshegyi Zoltán baptista lelkész igehirdetésében Jézus eme kérdését magyarázta: „*Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?*” (Mt. 12.48.b) A nagy létszámú pomázi református Psalmus kórus – *Abaffy Katalin* vezetésével – az alkalomhoz illő zsoltárokat, korálokot és kórusműveket énekelt. A visszaemlékezés perceiben vetítést láthattunk a magyarországi lepraszolgálat harminckét évéről, illetve *Dobos Károlyról*, a munka megindítójáról.

Ezután a közgyűlés szokásos tárgysorozata következett. Beszámoló, tervek mutatták, hogy a szolgálat nem állt le, a hűséges adakozók megmaradtak, sőt új munkatársak, áldozatkész gyülekezetek sorakoztak fel a már országszerte ismert feladatok mögé. *Riskóné Fazekas Márta* elnök és *Rozgonyiné Asztalos Piroska* főtitkár részletes beszámolójából megismerhették a hallgatók a magyarországi és a nemzetközi helyzetet, a célokat és a feladatokat.

Miért kell a segítség? Milyen a leprások helyzete jelenleg? Szükség van-e erre a szolgálatra annak ellenére, hogy a WHO 2005-ben levette a leprát a világ komoly betegségeinek a listájáról, és mostantól kezdve nem támogatja a lepra gyógyítását? – A Nemzetközi Lepramisszió más missziói szervezetekkel együtt egészen másképp látja a dolgot. Az új betegek száma változatlan, ezért hivatalos célkitűzésként kimondta: „Célunk a leprabetegség gyógyítása, valamint kiváltó okainak és következményeinek a felszámolása. Mert mi a lepra kialakulásának és terjedésének oka? A szegénység, a higiénia hiánya, az alultápláltság és az éhezés, az iskolázatlanság. Mindezt nem csak gyógyszerekkel lehet

megszüntetni, sőt ha biztosítjuk az élet legszükségesebb alapfeltételeit: a vizet, az élelmet, a munkát, a taníttatást, már meg is szüntettük a fertőzés legfontosabb gócait.”

Az elmúlt hősi korszak módszerei megváltoztak. Az egykor lepedő nélküli burmai kórház ma modern felszerelésekkel várja a betegeket. A gyógyszer, amely megszünteti a fertőzést, már 50 euroért elérhető. A szükséges felszereléseket Ázsiában és Afrikában olcsóbban meg lehet venni. A közgyűlésen megfogalmazták, hogy a szolgálatnak okosabban, jobban kell gazdálkodnia az adományokkal, és értelmes célokat kell kitűznie maga elé.

Természetesen a fáslira, illetve a fáslit kötő asszonyok munkájára továbbra is szükség van: a Magyar Lepramisszió az idén is tizenháromezer tekercset postázott olyan helyekre, ahol örültek neki. De a cél az, hogy minél több központba nagy tételekben érkezzen a kötözőszer.

Ezekkel a gondolatokkal, majd hálaadó imádsággal zárult a közgyűlés. Adja Isten, hogy az a szolgálat, melyet Dobos Károly harminckét éve elkezdett, eredményes, hasznos és áldott legyen továbbra is!

Merjünk nagyot álmodni! – ez meg is történt. Dobos Károly bácsi nagy álma volt, hogy legyen egy magyarországi misszionárius, aki a leprások között missziózzon és dolgozzon. – Az álom beteljesült.

Horváth Anikó református lelkésznő, aki egészségügyi képesítéssel is rendelkezik, elindult 2006. január 23-án. Április 17-ig szolgál Banglades északi részén, a nilphamari kórházban. Isten áldása kísérje munkáját, hogy segítségül lehessen az ott dolgozóknak és áldássá a betegeknek.

Imádkozzunk érte, hogy munkáját, szolgálatát áldja meg Isten és tapasztalataival, örömeivel gazdagon térjen haza.

Selmeczi Zoltánné

Az élet titka: helyesen emlékezni és helyesen felejteni. A rosszat felejtse el, a jóra mindig emlékezz!

Az olvasás kapu: lépj be és tudásra reszel szert. Tanulmányozz és bölcsebb leszel.

Kegyelemből - mai csoda -

bizonyságtétel

Feleségemnek - Viczián Irénke - lett volna egy orvosi vizsgálata (CT scan) 2006. február 6-án. Pár nappal korábban kaptunk egy telefonhívást a kórházból, hogy megváltozott a vizsgálat dátuma, február 1-re. Természetesen bekísértem a rendelőig Irénkét, aki eközben észrevette, hogy nem vagyok jól. Azonnal az emergency-re akar küldeni, de én elkísértem a kórház legutolsó ajtajáig. Ott viszont lerongytam egy székre... Nővérek, tolókcosi, oxigén palack, s már szaladtak is velem - visszafelé, az emergency-re, ahol két orvos azonnal megvizsgált.

A mellkasi fájdalmak nem múltak el, ezért fölvittek a szívosztályra. Ott folytatták a kezelést, de nem sok eredménnyel. Átvittek a veszélyeztetett osztályra. A helyzetem ott sem akart javulni, pedig már fel voltam szerelve mindenféle intravénás gyógyszerekkel. Sokáig nem volt levegőm, nem volt szabad mozognom. Irénke hiába kérdezősködött, nem tudtam válaszolni. Pár óra még kellett, hogy rendeződjek egy kicsit az állapotom.

Végül is két napot töltöttem az intenzív osztályon, öt napot a szívosztályon és állapotom javult. További vizsgálatok után megtudtam, hogy szívritmus zavarom volt. Súlyos volt a helyzetem, és ha nem a kórházban ér ez a roham, könnyen végzetes lehetett volna. "Jézus hord karjain!"

Íme, itt van egy csoda. Irénkét egy héttel korábban hívták be, velem pedig a kórházban történt ez a súlyos eset, éppen akkor és ott.

Amikor már jobban lettem, kaptam Irénkétől a tájékoztatást, hogy a mi gyülekezetünkön kívül mennyien hívták őt, és arról biztosították, hogy a gyülekezetekben imádkoznak értem. Szinte egy óra alatt Észak-Amerika magyar baptista gyülekezeteit és lelkipásztorait imádságra "riadóztatta" Novák és Herjeczki testvér. Ez a második csoda, mert minden a hullámok sebességével terjedt. Nagyon köszönöm testvérek, hogy ennyire gondolatok rám és az Úr előtt hordoztatok.

Íme, nem hiába! Ez ismét nemcsak csoda, hanem kegyelem.

Én pedig azt kívánom és kérem az Úrtól, hogy vegye körül életeteket, szolgálatotokat, hogy áldására tudjatok lenni még másoknak is. Éppen úgy, ahogyan ezt magam is megtapasztaltam.

Mivel kegyelmet kaptam az Úrtól, szeretném betölteni küldetésemet, elsősorban itt, Kelownában, azok között, ahova állított az Úr.

Jó volt újra átélni, hogy az Úr meghallja az imát. Igéi beteljesülnek ma is: *Ami pedig nehéznek tetszik néktek, én előmbé hozzátok és én meghallgatom azt.* (5Móz 1:17)

*(Evangéliumi Hírnök, 2006. március)
Dr. Viczián János*

G o n d o l a t o k

Isten megváltási művében Krisztus érdemének oly nagy és mély óceánját látom, hogy tekintetem nem fog be partot, és a mérőőn nem ér le a tengerfenékre.

Aki Jézus engesztelő áldozatát elveti, bizonyára kétségbe vonja Krisztus istenségét.

A megváltás művével Isten jobban elkötelezte magát az emberek felé, mint a teremtéssel, vagy a gondviseléssel.

Jézus Krisztus igazi Megváltó. Nincs az a rémes gonosztett, elképesztő gabság, vagy kárhuzatos véték, amelyet ne tudna megbocsátani. Nincs a jellemnek az a fogyatékosága és terheltsége, amely felett ne tudna diadalt aratni.

Jézus jelenlévő Megváltó, és a Hozzá vezető út is rövid.

Jézus vagy Megváltó, vagy semmi.

C. H. Spurgeon

Keves Testvérek! Kedves Gyülekezet!

A tavalyi év adventi időszakában szólt Almási tv. arról, hogy a gyülekezeti nyilvántartást pontosítani szeretnénk. Ennek érdekében kiosztásra kerültek az ADATLAP-ok. Ezek nagy része már vissza is érkezett. Köszönet érte a segítőkész testvéreknek! Számításaim szerint azonban a gyülekezeti tagok kb. 15-20%-a még nem töltötte ki a felmérő lapot. Legalább ilyen százalékban hiányos a lelkigondozottak nyilvántartása is. Szeretnénk a nem túl távoli jövőben teljessé nyilvánítani az adatszolgáltatást. Ezért kérem mindazokat, akik még nem adták le az adatlapot, hogy ezt minél előbb tegyék meg. Ha valaki nem kapott még, vegyen el a hátsó polcra (ahol az énekeskönyveket tartjuk), vagy kérjen a stúdiósoktól, ill. tőlem. Ne felejtsünk el körülnézni környezetünkben, hogy kik azok, akiket a lelkigondozottak közé nyilvántartásba vehetnénk. Köszönöm mégegyszer a Testvérek segítőkészségét!

Máté Dániel

F a k a n á l

Sült bárány

Hozzávalók: 1 báránycomb; 3 evőkanálnyi csirkezsír; 1 gerezd zúzott fokhagyma; só, bors, paprika; 2 csésze sűrű csirkeleves; 2 evőkanálnyi ecet; 3 szelet füstölt libamell; 2 szál petrezselyem; 2-3 gerezd fokhagyma, egészben; 1 babérlevél; 1 citrom leve; 1/4 teáskanálnyi rozmaring, oregano, örölt kömény, paprika

A combot jól bedörzsöljük a zúzott fokhagymával és a csirkezsírral, azután beszórjuk sóval, borssal és paprikával. Tepsibe tesszük, s 15 percig sütjük a 210 fokosra előmelegített sütőben (közben egyszer megfordítjuk), majd megöntözzük egy fél pohár vízzel, a hőmérsékletet visszavesszük 180 fokra, s a sütést annyiszor 35 percig folytatjuk, ahány kilós a comb. Közben 10 percenként meglocsoljuk a húst azzal a folyadékkal, amit a csirkelevesből nyerünk úgy, hogy beforraljuk a többi hozzávalót. A sütés végén a húst vegyük ki a tepsiből, s a fűszeres öntözőlé maradékával főzzük fel a

tepsi alján összegyűlt ízanyagokat. Végül ezt a szaftot - az esetleges sózás, borsozás után - szűrjük át, s egy mártásos tálban kínáljuk a sült mellé.

Nyúl marengói módra

Hozzávalók (4-6 személyre): 1,5 kg nyúlhús; 40 dkg laska- vagy erdei gomba; 3 dl száraz fehérbor; 1 fej vöröshagyma; 1 dl paradicsomlé; 1 púpos evőkanálnyi liszt; petrezselyemzöld; olaj; só; bors

A házinyúl húsát (combokat, gerincet) vágd kisebb darabokra, s sózd be. A vöröshagymát reszeld le, s egy csokornyai petrezselymet vágj apróra. Kevés forró olajon kissé pirítsd meg a húst. Ha már kezd színesedni, add hozzá a hagymát és a petrezselymet. Keverd meg, öntsd alá a bor kétharmadát, majd lassú tűzön fedő alatt párold. A megtisztított gombát szeleteld fel, s amikor a nyúl már félig megpuhult, add a húshoz. Ha a gomba kieresztette a levét, mehet bele a maradék bor is. Amikor a hús kész, lisztszórással, illetve beforralással sűrítsd be a levét, majd borsozd meg, keverd hozzá a paradicsomlét, és vedd le a tűzről.

Pácolt sertéskaraj savanyú káposztával

Hozzávalók: 1 kg pácolt, kicsontozott sertéskaraj (egyben); 50 dkg savanyú káposzta; zsír; vöröshagyma; 2,5 dl fehérbor; 2 dl húsleves, vagy 1 teáskanálnyi delikát fűszerkeverék; 15 dkg ananász; babérlevél; só; bors; borókabogyó; (malátasör-mártás)

A húst ízlés szerint vagy közepmeleg sütőben egy órát sütjük, vagy annyi vízben, amennyi ellepi, egy órát főzzük. A megmosott savanyú káposztát egy kanálnyi zsíron megfuttatott hagymával megdinszteljük, majd hozzáadjuk a bort, a húsleves, a felkockázott ananászt, a babérlevelet és a borókabogyót, s azokkal készre pároljuk. Az elkészült karajt 10 perc pihentetés után felszeleteljük, majd a káposztára legyező alakban elrendezve tálaljuk. (Adhatunk hozzá malátasör-mártást is.) Megfelelő körítése lehet a burgonyapüré, vagy a zsemlegombóc.

Vidám percek

Két informatikus beszélget:

-Neked mi volt eddig a legkomolyabb kapcsolatod?

-Egy négy megás ADSL!

Doktor a beteghez:

-Maga influenzás?

-Doktor úr ne nézzen már madárnak

Két pszichológus találkozik.

- Szervusz! Te jól vagy, és én hogy vagyok?

-Képzeld, van két ikerlányom!

- Ez nagyszerű! Hogyan különbözteted meg őket?

- Az anyajegyük alapján. A barnának a jobb kezén, a szökének a bal kezén van az anyajegy.

- Mit mond a csódba ment király az apródjának?

- Apród, van apród?

- Mi a neve a traumatológiai járóbeteg-rendelésnek?

- Ficambulancia.

- Ki az? A bükkfán ül és fütyül?

- Eltévedt fűzfánfütyülő

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Biblióra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők órája
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT **A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet** **lapja**

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban